

CARTEA JUNGLEI

RUDYARD KIPLING

CARTEA JUNGLEI

POVESTEA LUI MOWGLI

Traducere din engleză de
TATIANA NICULESCU

Ilustrații de
VALENTIN TĂNASE

Smărăndiței și lui Darius, maeștri ai curajului. —T.N.

Redactor: Ana Alfianu
Tehnoredactor: Andreea Dobreci
Corector: Iustina Croitoru
Tipărit la Bookart Printing

Rudyard Kipling
The Jungle Book (1894)

© HUMANITAS, 2025, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KIPLING, RUDYARD
Cartea junglei: povestea lui Mowgli / Rudyard Kipling;
trad. din engleză de Tatiana Niculescu; il. de Valentin Tănase. –
București: Humanitas, 2025
ISBN 978-973-50-8903-0
I. Niculescu, Tatiana (trad.)
II. Tănase, Valentin (il.)
821.111

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

POVESTEA LUI MOWGLI

*Vulturul Rann vestește noaptea
Ce liliacul Mang a slobozit
În grajduri și în țarcuri turme tac
Până în zori de toate am scăpat
Acesta-i ceas prea mândru și puternic
Gheare de-oțel, ciocuri și labe tari
O, ascultați chemarea! – spor mare la vânat
Voi toți ce legea junglei o țineți necurmat!*
(Acesta-i cântul nopții în junglă)

e la ora șapte, într-o seară fierbinte de vară, pe dealurile din Seonee, lupul se trezi după siestă, se scărpină pe burtă, căscă și își întinse labele pe rând ca să scuture somnul pe care-l simțea încă până în vârful ghearelor. Lupoanca zăcea cu nasul ei mare și cenușiu ascuns printre cei patru pui neastâmpărați care scânceau, în timp ce luna își arunca lumina strălucitoare prin gura peșterii unde le era culcușul.

— Auuuu! E timpul să plec la vânătoare, zise lupul.

Și era gata s-o pornească spre vale, când o umbră micuță, cu coadă stufoasă, le trecu pragul și începu să se sclifosească:

— Să-ți meargă din plin, o, căpetenie a lupilor! Noroc la vânat și dinți puternici și albi le urez și vlăstarelor tale nobile ca să nu-i uite nicicând pe sărmanii și flămânzii acestei lumi.

Era șacalul Tabaqui, un lingeblide, pe care lupii din India îl disprețuiesc, fiindcă se ține numai de răutăți și de tot felul de bârfe, și se hrănește cu zdrențe

și bucățele de piele pe care le găsește prin mormanele de gunoaie din sat. Pe de altă parte însă, se și tem de el, fiindcă Tabaqui, mai mult decât oricare altă vietate din junglă, poate fi oricând atins de turbare și atunci nu se mai teme de nimic, aleargă de nebun prin junglă și mușcă orice întâlnește în cale. Când îl apucă nebunia, până și tigrul fuge de el și se ascunde, căci, pentru un animal sălbatic, nu există boală mai rușinoasă. Noi îi spunem hidrofobie, dar animalele îi zic *dewanee* – streche – și o iau la goană.

— Poftește de te uită! zise lupul cu răceală. N-avem nimic de mâncare.

— Pentru un lup n-o fi, spuse Tabaqui, dar, pentru cineva pirpiriu ca mine, un ciolan uscat face cât un ospăț. Cine suntem noi, alde Gidur-log, adică neamul șacalilor, să facem mofturi?

Și o zbughi până în fundul peșterii, unde dădu peste un os de țap cu ceva carne pe el și se puse fericit pe ros.

— Mulțumiri tuturor pentru masa asta strașnică, zise apoi, lingându-se pe bot. Ce frumoși sunt nobilii voștri copilași! Și ce ochi mari au! Și cât de fragezi! Sigur că da, ar fi trebuit să țin minte că vlăstarele de regi sunt, încă din pruncie, lupi adevărați.

Tabaqui știa prea bine, ca oricine de altfel, că nimic nu e mai nepotrivit decât să faci complimente copiilor cu ei de față. Dar

îi făcu plăcere să observe că părinții păreau stânjeniți de laudele lui. Tăcu, bucurându-se că reușise să-i indispună, și apoi spuse răutăcios:

— Marele Shere Khan și-a schimbat locurile de vânatoare. Mi-a spus că, la următoarea lună nouă, o să vâneze pe dealurile voastre.

Shere Khan era tigrul care își avea sălașul aproape de fluviul Waingunga, la vreo treizeci de kilometri depărtare de peștera lupilor.

— N-are niciun drept, spuse lupul supărat. Legea junglei nu-i îngăduie să-și schimbe locurile de vânatoare fără să trimită mai întâi o înștiințare. O să bage-n sperieți tot vânatul pe o rază de cincisprezece kilometri și eu – ei bine, eu am de vânat zilele astea cât pentru doi.

— Nu degeaba-l striga maică-sa Lungri (schilodul), zise lupoaca cu glas molcom. E schilod de-un picior de la naștere și de-aia ucide numai vite. Sătenii de pe malul fluviului sunt supărați pe el și acum vine aici să-i înfurie și pe sătenii noștri. O să răscolească jungla ca să dea de el, și el dus o să fie, dar noi și copiii noștri va trebui să fugim când vor da foc ierbii. Lui Shere Khan să-i fim recunoscători pentru asta!

— Să-i transmit mulțumirile voastre? întrebă Tabaqui.

— Afară! strigă lupul. Ieși afară și du-te la vânatoare cu stăpânul tău! Ai picurat destulă otravă în seara asta!

— Plec, plec, zise Tabaqui nepăsător. Puteți să-l auziți pe Shere Khan în tufișurile din vale. Așa că nici nu mai era nevoie să vă dau eu de veste.

Lupul ascultă atent și, din valea care ducea la albia unui pârâu, ajunse până la el răgetul sec, ursuz, ca un chelălăit jalnic, tigru-lui care n-a prins nimic și nu-i mai pasă dacă o să afle toată jungla.

— Dobitocul! zise lupul. Să-ți începi tura de noapte cu asemenea hăulit! Și-o fi închipuind că ciutele noastre sunt ca bizonii lui grași de pe malurile fluviului Waingunga?

— Șșș! făcu lupoica. Nu-l auzi? În noaptea asta nu umblă nici după bizoni, nici după ciute. Caută urme de om.

Urletul jalnic încetase și acum se auzea un fel de mârâit care părea să vină din toate părțile. Hârâitul ăsta aspru îi băga-n spe-rieti pe tăietorii de lemne și pe țigani care dormeau sub cerul liber, și care, înspăimântați, o luau la goană, doar ca să cadă uneori chiar în ghearele tigru-lui.

— Om! zise lupul scoțându-și la vedere colții albi. Bine că adulmecă om! Că n-or fi destule târătoare și broaște prin mlaștini, de trebuie să mănânce om, și încă să vâneze prin părțile noastre!

Legea junglei are reguli întotdeauna întemeiate și le oprește pe animale să-l mănânce pe om, cu excepția cazurilor în care trebuie să le arate puilor lor cum

se ucide, dar atunci se duc dincolo de locurile de vânătoare ale haitei sau ale tribului. Și asta pentru că uciderea unui om e urmată, mai devreme sau mai târziu, de sosirea oamenilor albi călare pe elefanți și înarmați, și a sute de bărbați tuciurii încărcăți cu gonguri, sulite și torțe. Atunci are de suferit întreaga junglă. Fiarele sunt de părere că, dintre toate viețuitoarele, omul este făptura cea mai slabă și mai lipsită de apărare și e nedemn de un prădător adevărat să se atingă de el. Și se mai spune – ceea ce e adevărat – că cine mănâncă om se umple de râie și-și pierde dinții înainte de vreme.

Mârâitul se îngroșă și se încheie cu un răget din gâtlee care dădea de înțeles că tigru-lui ataca. Apoi se auzi un urlet care nu semăna deloc a urlet de tigru, dar era al lui Shere Khan.

— A scăpat prada, zise lupoica. Ce să fie?

Lupul ieși din peșteră și-l auzi pe Shere Khan urlând și zbierând fioros, în timp ce, pe unde trecea, culca la pământ ierburile înfiorate.

— Dobitocul atâta minte a avut, încât a sărit peste focul de tabără al unui tăietor de lemne și și-a ars labele, mormăi lupul. E și Tabaqui cu el.

— Urcă cineva dealul, spuse lupoica, ciulind o ureche. Atenție!

Iarba se auzi foșnind în tufișul din apropiere și lupul își încordă

labele, gata să sară. Apoi, dacă cineva ar fi fost de față, ar fi asistat la cel mai minunat lucru din lume: lupul se ridicase de la pământ și se oprise chiar în mijlocul saltului. Sărise fără să știe asupra cui și apoi își luase seama și se strunise la o înălțime de peste un metru, aterizând aproape în același loc din care își luase avânt.

— Om, zise el dintr-o suflare, un pui de om. Ia te uită!

Drept în fața lui se afla un copilăș tuciuriu și despuiat, care se ținea de o ramură joasă, pentru că abia știa să umble, și era cea

mai moale și mai dolofană făptură care se strecurase vreodată în vizuina vreunui lup, noaptea. Se uita în sus, spre lup, și râdea.

— Ăsta e pui de om? zise lupoaica. N-am văzut niciodată pui de om. Adu-l încoace!

Un lup obișnuit să-și mute puii de colo-colo e în stare să apuce cu dinții și un ou fără să-l spargă, așa că fălcile lupului îl prinseră pe copilăș de ceafă, iar când îl puse jos, printre puii de lup, nu avea nici cea mai mică zgârietură.

— Cât e de mic și de despuiat, și ce îndrăzneală pe el! zise lupoaica duios.

Copilașul încerca să-și facă loc printre puii de lup, ca să se apropie de locul cald de unde sugeau ei.

— Aha, suge cot la cot cu ceilalți! Deci așa arată un pui de om. S-a mai pomenit vreodată o lupoaică mândră să aibă, printre puii ei, un pui de om?

— Am auzit că se mai întâmplă, dar niciodată nu s-a întâmplat în haita noastră sau în vremea mea, spuse lupul. N-are fir de păr pe el și l-aș putea omorî dintr-o atingere. Ia uite-l cum mă privește fără pic de frică!

Deodată, la gura peșterii, unde luna-și răspândea lumina, se făcu întuneric din pricina lui Shere Khan care o acoperise, proțăpît la intrare cu capul și cu umerii lui pătrați. În spatele lui guița Tabaqui:

— Stăpâne, stăpâne, acolo a intrat!

— Shere Khan ne face o mare cinste! spuse lupul, dar în ochi i se citea mânia. Ce dorește Shere Khan?

— Îmi vreau prada. Un pui de om a venit încoace, răspunse Shere Khan. Părinții lui s-au speriat și au fugit. Dă-mi-l!

Shere Khan sărise în focul aprins de un tăietor de lemne, așa cum spusese lupul, și era furios fiindcă îl usturau labele arse. Dar lupul știa că gura peșterii era prea îngustă ca să se poată strecura înăuntru un tigru. Chiar și acolo unde se afla, cu

umerii și labele din față îngheșuite și încercând să-și facă loc, era ca un om care ar avea de dus o luptă într-un butoi.

— Lupii sunt un neam liber, zise lupul. Primesc porunci de la căpetenia haitei, nu de la fitece casap de vite tărcat. Puiul de om e al nostru și îl ucidem când și dacă vrem noi.

— Dacă vreți voi? Ce vorbești tu acolo? Pe taurul ucis de mine, trebuie să vă adulmec vizuina de câini ca să iau ceea ce mi se cuvine? Vă vorbește Shere Khan!

Și răgetul lui explodă cumplit, umplând peștera. Lupoaica se scutură ca să se elibereze de pui și țâșni în față, înfruntând privirea aprinsă a lui Shere Khan, cu ochii ei ca două cristale verzi de piatra lunii strălucind în noapte.

CUPRINS

POVESTEA LUI MOWGLI 5

CÂNTECUL DE VÂNĂTOARE
AL HAITEI DIN SEEONEE 31

VÂNĂTOAREA LUI KAA 32

CÂNTECUL DE DRUMETIE AL LUI BANDAR-LOG . . . 65

„TIGRUL! TIGRUL!“ 66

CÂNTAREA LUI MOWGLI 92